

hov for et godt sammenhold og samarbejde mellem de små velfærdssamfund.

Lagtinget vedtog den 20. april i år et beslutningsforslag, som sigter mod at oprette Færøerne som en suveræn stat. Regeringens holdning er klar: Vi ser helst et udbygget samarbejde inden for rigsfællesskabet, men det står også klart, at det er den færøske befolkning, der til syvende og sidst bestemmer det færøske folks fremtid og tilknytning til Danmark.

Det står klart, at regeringen er rede til enten at drøfte en egentlig selvstyreform eller en gradvis overtagelse af samområderne også inden for den nuværende hjemmestyreløse.

Det står klart, at regeringen er rede til at forhandle en bloktilskudsaf tale med landsstyret for 1 år – finansåret 2002. Og endelig var jeg glad for, at vi i fællesskab understregede i Folketingets debat forleden, at regeringen naturligvis vedstår den aftale om råstoffer i undergrunden, som blev indgået den 22. december 1992 mellem den daværende regering og det færøske landsstyre.

Jeg vil gerne takke det brede flertal i Folketinget for tilslutningen til denne linje. Og jeg vil gerne understrege, at regeringen vil forsætte konstruktivt og konsekvent i forhandlinger med det færøske landsstyre, uanset hvilken vej folket på Færøerne måtte vælge at gå. Vi vil have respekt for det valg, der træffes på Færøerne. Det må være grundlaget for det demokratiske samarbejde. Sådan skal det fortsat være.

Regeringen og Grønlands landsstyre indgik for kort tid siden, her i marts måned, en aftale om bloktilskuddet for de næste 2 år: 2002 og 2003. Staten bidrager nu også med et tilskud på redberegningskabet i Midtgrønland og Disko Bugten.

Jeg glæder mig over, at det grønlandske hjemmestyre bestræber sig på at gøre det grønlandske økonomiske samfund mindre afhængig af fiskeriet og af statens tilskud.

Vi har også noteret os med stor interesse, at hjemmestyret har nedsat en selvstyrekommision, som skal formulere de grønlandske ønsker til det fremtidige samarbejde. Når dette arbejde er afsluttet, er vi helt rede til at drøfte grønlandske ønsker i fremtiden i vort samarbejde.

Vi er også glade for at se den grønlandske interesse, også den grønlandske selvbevidsthed, i det internationale arbejde. Det gælder også i forhold EU, hvor vi ser gode fremskridt i disse år.

Heldigvis er det ikke kun Danmark, der oplever økonomisk fremgang. Det gælder i høj grad

også på Færøerne og i Grønland. Fiskeriet har været godt, og der er høje vækstrater i de to samfund. Begge steder er der styr på finanserne. Det kan vi kun hilse med tilfredshed. Fremtiden vil nu vise de forhandlingsveje, der skal gås, og Danmark vil være en aktiv og konstruktiv partner.

Også herhjemme er vi jo i fuldt sving med at drøfte, hvordan vi skal indrette os i fremtiden. Vores værdigrundlag ligger klart, det har jeg allerede præciseret. Fællesskabet er grundlaget. Men jeg skal ikke lægge skjul på, at en af de største frustrationer, jeg tror, mange har i politik, er den enkle erfaring, at ting tager tid, at det tager tid, før vore love virker, før vore aftaler med kommuner og amter virker i praksis. Det kan godt skabe utålmodighed for mange, hos os herinde i Folketinget og ikke mindst hos mange i den danske befolkning.

Fremskridtene er dog kommet, men der er brug for fortsatte fremskridt. Og det skal vi gøre.

Vi tror på, at vi i Danmark skal fastholde det værdigrundlag, vi har. Vi tror på, at hovedomdrejningen er pligt og ret til at dygtiggøre os og alles pligt til at have ansvar for de svageste og for hinanden.

Vi tror ikke på nye eksperimenter, der via større brug af markeds kræfter risikerer at skabe ny usikkerhed for vore ældre, for vore børn, for vore familier, for undervisningen og vores brug af velfærdssamfundets ressourcer. For det er jo et af paradokserne i politik, at det, der lyder så godt, det såkaldte frie valg, i virkeligheden skaber en mindre klog brug af penge og menneskelig arbejdskraft og større usikkerhed.

Hvis vi overlader mere til markeds kræfterne og såkaldte frie valg, risikerer vi store problemer i vores undervisning, en forskellig udvikling af vore regioner og vore lokalsamfund i Danmark, et større pres på den enkelte familie for at flytte sig og spændinger langt ind i den enkelte familie, mellem børnene og deres uddannelsesvalg, mellem far og mor og deres arbejde i lokalsamfundet. Vi risikerer, ja, lad os kalde det, at mobilitetsprisen bliver for høj. For vi ønsker jo i virkeligheden hver enkelt af os i vore danske familier at være i det lokalsamfund, hvor vi hører til, finde vores job dér, fastholde vores identitet dér, vores arbejdsplads, vore familiers udfoldelsesmuligheder.

Det vil også fortsat være regeringens faste holdpunkt. Og jeg glæder mig over, at det jo ikke er uforeneligt med, at Danmark er et af de lande i Europa, der samtidig har den højeste